

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 2.

Ljubljana, dné 1. februarija 1898. VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

2. Dobri otroci so zelo hrepeneli po prvem svetem obhajilu.

Ekega dné so privedle pobožne matere svoje otroke k Jezusu, da bi roke na nje pokladal in molil nad njimi. Ker je bil Jezus že útrujen, učenci niso hoteli otrok pustiti k njemu in so jih odganjali. Zavoljo tega je bil Jezus nad njimi nejevoljen in je rekel: „Pustite otročiče k meni in nikar jim ne branite, zakaj takih je nebeško kraljestvo.“ In Jezus je poklical k sebi otroke, jih objemal, roke na nje pokladal in jih blagoslavljal.

Srečni so bili otročiči, ki so jih objemale svete roke Zveličarjeve. Silno jim je koristil blagoslov Sina božjega. Kakor spomladi namoči gorak dež zemljo, in povsod začno poganjati koreninice in ozelené polja in travniki, tako je napolnil Zveličarjev blagoslov mlada srčeca teh otrok, ki so bili potem dobri in pobožni.

Veliko srečnejši si pa ti, otrok, ki se pripravljaš na prvo sv. obhajilo. Jezus ne bode le rok nate položil, ne bo te samo blagoslovil, on sam pride k tebi, on se ti daruje pri sv. obhajilu. Oj, to bo zate presrečen, prevesel dan!

1. Kako so se veselili pobožni otroci tega dne. **Sv. Janez Berhmans** kar čakati ni mogel prvega sv. obhajila. Neki praznik je bil zjutraj zgodaj pri sv. maši. Veliko ljudi je šlo k sv. obhajilu. Ko jih vidi, kako drug za drugim pristopajo k mizi Gospodovi in prejemajo Jezusa, vname se v njegovem srcu neizrečno hrepenenje po nebeškem Zveličarju. Kar vleče ga nekaj, da bi šel tudi za drugimi. Srce mu utriplje, oko žari. Zdaj se mašnik obrnejo in kažejo sv. hostijo, rekoč: „Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.“ Želje po Jezusu se malemu Janezu vedno glasneje oglašajo; komaj se jim ustavlja in le s silo ostane še na svojem mestu. Ljubemu Jezusu v sv. zakramentu je bilo gotovo všeč tako živo hrepenenje. Navda mu tudi misel, naj gre k spovedniku in jih prosi, da bi ga kmalu pustili k sv. obhajilu. Njegova prošnja je bila uslišana.

2. Prav srčno je hrepenela po prvem sv. obhajilu že v zgodnji mladosti **sv. Marija Magdalena Paciška**. Tistih dnij, ko je bila njena mati pri svetem obhajilu, se je posebno veselila. Vsedala se je blizu njih in kar ni se mogla odstraniti. Čutila je, da so mati prejeli zjutraj ljubega Jezusa.

3. Prav tako hrepenenje po sv. obhajilu je imela **pobožna Julika**, ki je prav svetniško živela pred nedavnim časom v Slovenskih goricah na Štajerskem. Ko se je pripravljala za najlepši dan svojega življenja, rekli so gospod katehet: „Nikdo ne pojde k prvemu sv. obhajilu, kdor ne bode znal vsega, kar je v katekizmu o sv. Rešnjem Telesu.“ Julika se je natanko vsega naučila. Kadar so prišli gospod v šolo, svetile so se ji oči, in morali so jo kaj prašati, da ji niso skazili nedolžnega veselja. Kolikorkrat je prišla Julika iz šole, vselej je razlagala materi in očetu, kar so gospod kaplan novega povedali o presvetem zakramentu; kadar je prišla do konca, začela je v otroški

priprostosti znova praviti. Modri stariši se pa niso naveličali poslušati, kar je otrok govoril, in so rekli, naj le zvesto posluša nauk, da jo bodo gospod katehet pustili k sv. obhajilu. — „Bela nedelja, ljubi moj oče, kdaj bode bela nedelja, dan mojega prvega sv. obhajila? Kako dolgo je še do bele nedelje?“ tako je Julika tolikokrat prašala, da so ji oče komaj utegnili odgovorjati. Slednjič je prišel presrečni dan.

Veséli se otrok, tega dne. Čaka te sreča, kakoršne dozdej še nisi bil deležen.

3. Pobožni otroci so se skrbno pripravljali za prvo sv. obhajilo.

1. V svojem dvanajstem letu je prišel **sv. Alojzij** v Breščijo, da bi prejel blagoslov sv. škofa Karola Boromeja. Skofu se je mladi Alojzij, ki mu je odsevala nedolžnost iz obraza, jako prikupil. Prašajo ga, ali je že bil pri sv. obhajilu. Ko zvedó, da še ni prejel Zveličarja, poučé ga, kako naj se začne pripravljati za imenitni čas. Potem mu obljubijo, da mu bodo sami dali prvič Jezusa v sv. zakramentu.

Sv. Alojzij je natanko vse storil, kar so mu škof ukazali. Prav skrbno se je začel pripravljati za najlepši dan svojega življenja. Natanko si je izprašal vest, ali ni morda kaj v njegovem srcu, kar bi ne bilo dopadljivo presvetemu Zveličarju. Šel je potem k sv. spovedi in se z obilnimi solzami obtožil svojih malih pregreškov. Zadnje dni je mislil in govoril le o najsvetejšem zakramentu.

2. „Glejte, Marija gre, da me odpelje v nebesa; glejte, kako je lepa!“ govorila je **Malvina D' Connor**, ki je v dvanajstem letu 26. oktobra 1835. sladko v Gospodu zaspala. Kako skrbno se je pripravljala ta otrok za prvo sv. obhajilo! Učiteljice so jo opozorile na nekatere napake, da je nagnjena k lenobi, da je zamerljiva in nepotrpežljiva. Precej je začela odpravljati te napake. Vsak dan si je izprašala vest; na koncu tedna je primerjala število napak s številom prejšnjega tedna, da je videla, koliko se je pobiljšala.

Ljubi Bog je obilno poplačal njeno prizadevanje. Število pregreškov se je manjšalo od tedna do tedna. Srčno žalost je občutila nad svojimi grehi. Ko je pri pouku slišala, kaj je greh, hotelo ji je srce žalosti počiti.

Da je slabo nagnenje toliko lažje premagovala, nalagala si je malo z a t a j e v a n j e. Prosila je stariše, da je smela zjutraj bolj zgodaj vstati ali pri jedi si kaj pritrpati.

Posebno goreče pa je m o l i l a in prosila božje pomoči. Kadarkoli je mogla, je šla v cerkev, obiskat sv. Rešnje Telo. Akoravno je bila bolehná, ni nikdar zamudila sv. maše; tako pobožna je bila pri sv. daritvi, da je večkrat točila solze, zlasti, kadar so mašnik obhajali.

3. V neki delavski družini so dali mati malemu *Francku*, ki se je pripravljá za prvo sveto obhajilo, vsak dan kos kruha in še 2 krajcarja, da bi si opoldne kupil sadja; v šolo je bilo daleč in Francek opoldne ni hodil domov. Deček je vselej opoldne pojedel kruh, za denar pa ni kupoval sadja, ampak je shranjeval krajcarje. Kar najdejo neki dan mati shranjeno svotico. Prestrašijo se, pokličejo sinčka in ga vprašajo: „Odkod imaš denar? Pa ga vsaj nisi kje vzel?“ „Ne, mati, denar je moj; shranil sem vsak dan dva krajcarja, ki ste mi ju dali za sadje.“ „In zakaj to?“ prašajo mati. „Na dan prvega sv. obhajila bi rad dal denar za odkup jednega poganskega otroka, ki bi bil krščen na moje ime in bi za me molil. Ako bi kaj ostalo, prosil bi gospoda župnika, naj dajo to najbolj ubožnemu otroku izmed prvoobhajancev in potem naj ga tudi odločijo, da bodeva skupaj šla k prvemu svetemu obhajilu.“ — Mati se niso mogli solz zdržati. Kako ljuba pa je bila taka priprava šele nebeškemu Zveličarju!

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

4. Mačeha.

V cvetlični gredici na duhtečem vrtu stoji otožno mačeha. „Zakaj si tako otožna, pestra cvetka; razodeni mi svojo bôl“, jo vpraša sočutno desetletni deček. In cvetlica vstrepeče in začne šepetaje pripovedovati vzrok svoje tuge. In dečku se zdi, da sliši mačeho govoriti:

„Glej, deček, kako hudoben je svet, ki mi je nadel sramotilno ime mačehe in me razvpil med svet kot neusmiljeno in samopridno cvetlico. To pripovedujejo ljudje, ker gledajo samo zunanost in na podobo, a ne na notranjo vrednost. Res presega jeden mojih lističev po velikosti ostale štiri in je okrašen s tremi barvami: belo, rudeče in rmeno, in poleg tega tudi sloni na dveh čašnih lističih; temu peresu dajo ime grozovite mačehe, češ, da samo sebe krasí in gospodari samooblastno po hiši. Druga dva lista imata vsak po dvoje bôj in vsak sedi na jednom čašnem lističu: ta naj bi značila lastni hčeri trde mačehe, ki ju kot svoji hčeri še dostojno oblači. Zadnji in najmanjši dve peresci pa imata samo jedno barvo in obe imata le jeden čašni listič: to pa sta pastorki, kateri živita jedno v pomanjkanju in siroččini. Tako naj bi bila jaz podoba in znak vseh slabih lastnostij: samopašnosti, trdosrčnosti, sebičnosti in Bog vé še kaj. Pa svetu ni še dovolj, da mi je vzel dobro ime, usodil mi je še kazen. Pravi, da me je za kazen dobri Bog preobrnîl, da sem jaz zdolaj in pastorko zgoraj, in da sem dobila zato grbo.

Tako pravi svet, a stvar je povsem drugačna. Jaz ti bom povedala resnico, da me ne boš tako slabo sodil, kakor ostali hudobni svet. Ko me je vstvaril vsemogočni Stvarnik, sem rastla še na žitnem polju in sem ljubko duhtela; v prijetnem svojem vonju sem prekašala vse cvetlice-vrstnice. Ljudje so me pa radi iskali in trgali za šopke. Pri tem so pa žito pomandrali, in kmetič je bridko tožil zoper mene. Smilil se mi je ubogi kmet in prosila sem vsedobrega Boga, da naj mi od-

vzame vonj. In res me je uslišal. Odslej so bili pa ljudje hudi na-me in si izmislili to sramotno dogodbo. Tebi sem resnico povedala, ti me brani . . .!“

Tako je šepetala trobojna vijolica otožno in se solzila. Deček ji je pa obljubil, da bo svetu povedal njene besede. In povedal jih je meni, jaz jih pa tukaj napišem, da ne bote krivo sodili lepobojne mačehe.

5. Trnolica.

Kako krasna si v pomladnem cvetu, bela trnolica! Zdi se mi, kakor bi te bil zadnjikrat sneg pobelil. A drugod je že vse zeleno, in snega ni nikjer več. Povej mi torej, košata trnolica, odkod imaš svoje obilno cvetje? In trnolica mi je povedala lepo, jako lepo dogodbico, ki pa je hkrati tudi žalostna. Vendar jo tudi vam povem, da bote v drugo bolj spoštovali ponižno, a vendar tako počesčeno trnolico.

„Ko je bil Kristus od izdajalskega apostola izdan, so ga ujeli brezsrčni beriči in peljali po potu, ob katerem sem jaz rastla. Pri pogledu na to strahovito dejanje, ko stvar zaničuje svojega Stvarnika, se je zgrozila vsa narava. Tudi jaz sem pobesila svoje telo in tresoč se čakala, kaj pride. Pa ujetje surovim beričem ni bilo še dovolj. Ko so mene zagledali, šinila jim je peklenska misel v glavo. Hoteli so splesti krono iz mojega trnja. Zatrepetala sem po vsem telesu in se temu uprla. Tedaj pa je z milobnim glasom spregovoril moj Stvarnik in rekel: „Ne brani se, moja dobra stvar, dasi mi boš trpljenje pomnožila; saj ti nisi tega kriva. V večni spomin tvoje nedolžnosti naj ti bo belo cvetje, s katerim se boš oblačila v tem času na vekov veke.“ Tako je govoril Najsvetejši, in kakor balzam so padale name mile besede. In povzdignil je zmučeno roko in me blagoslovil. V tistem trenutju pa sem dobila belo cvetje, s katerim se krasim slednjo pomlad, in se bo vršilo to, dokler bo časov tek.

Zavidajo mi ljudje in drevesa moj kras, jaz pa ne morem biti vesela, dasi sem Stvarniku za to hvaležna iz globočine srca. Saj so vendar-le moji trni okrvaveli in ranili sveto glavo Svetega.

In še drugo obljubo sem dobila od Zveličarja, da ne bo namreč nikogar strela ubila, kdor bo iskal pod menoj zavetja ob gromu in tresku.

In izpolnila se je doslej ta obljuba in se še izpolnjuje, ker mi je to obljubo dala večna Resnica.“

6. Osat.

Vem, da nimate prav zaupanja in vere, da bi kaj prida znal povedati o tej bodeči neži. Pa tudi ona je Božja rastlina in služi dobro človeku. Če nima družega od nje, je vsaj zanj vremenska prerokinja, kar je za kmeta-trpina posebno važno. Pa še večjo korist je kdaj storila človeštvu, ali pa vsaj Karolu Vélíkemu in njegovi vojni. Torej poslušajte!

V Karolovi vojni je nekoč hudo razsajala grozna morilka kuga. Tisoči in tisoči so umirali slednji dan, in Karol je bil v velikih skrbih, kaj bo iz tega. Pa obrnil se je zaupno do Boga in ga prosil pomoči in rešitve. Ko je tako goreče molil, je cesar zaspal. Videl pa je v sanjah angelja, katerega mu je Bog poslal. Angelj pa je vladarju govoril:

„Bog je čul tvoje vzdihe in prošnje, in hoče rešiti tebe in tvoje vojščake preteče nevarnosti. Vstani torej, ko se zdaní, pojdi na polje in spusti pušico proti nebu, in kamor bo pušica padla na zemljo, tam boš našel bodeč osat, ki bo rešil tvoje vojake kuge.“ To je rekel, in splaval v nebo. Karol pa je storil tako, in pušica je prodrla osat, imenovan bodeča neža. Rabili so ga bolni in zdravi, in nikdo ni več umrl odslej. V spomin na to pa, da je pušica prodrla osatovo korenino, ima ta še sedaj pušičino podobo.

Vidite, da se Bog tudi navidezno skromnih rastlin poslužuje v svoje namene.

7. Sentjanževa roža.

S to mojo cvetko bote pa bolj zadovoljni, nego ste bili z bodečim osatom. Prav! Zato vam bom pa zopet o nji povedal jedno legendo, da bote vedeli, kdaj in zakaj se je rodila ta cvetka.

Iz zgodb veste, da je hudobna Herodijada, žena kralja Heroda, zahtevala umor svetega Janeza Krstnika. Ustregel je kralj njeni grozoviti zahtevi, in prinesli so ji glavo predhodnika Kristusovega. Pa to ni bilo še dovolj kruti kraljici. Vzela je šivanko in v peklenskem veselju zbadala jezik, ki ji je tolikrat v življenju očital njene grehe. Zato se je s tem maščevala nad njim. Rudeča kri pa je kapala na zemljo, in čudežno je vsklila roža, ki je dobila v spomin tega dogodka ime šent-janževa roža. Povsod raste in cvete: ob potih, na mejah, po polju in senožetih, kot glasna priča nedolžnosti svetega Janeza in krutosti hudobne Herodijade.

Pri nas pa pripovedujejo tudi še razven tega, da teče še vedno kri, ako jo zmanesh v roki. Na predvečer sv. Janeza Krstnika okrasé s temi cvetkami hišna poslopja. Na okno spredaj pa denejo toliko cvetlic, kolikor je družine pri hiši. Vsak si izbere svojo. Čegar cvetka usahne do družega dné, ta bo tisto leto umrl; čegar pa sveža ostane, ta bo doživel še sv. Janeza ob letu osorej.

To pa je prazna vera in nikar je ne verjemite. Jaz sem jo samo radi tega povedal, da boste uvideli, kako visoko ceni naš narod to rožo.

No, saj je pa tudi zdravilna in koristna. Ker pa nisem zdravnik, ne morem vam povedati, za katere bolezni je dobra. Le vprašajte stare ženice, pa vam bodo povedale.

Sanje v zibki.

Tiho, Metka v zibki spava,
— Da je nihče ne zbudi! —
Rdeči, mali ustni kroži,
Se ljubo na smeh drži.

Menda o pajacu sanja,
Ki vse štiri dviga v zrak —;
— Babica, povejte vendar,
Kaj bi sen pomenil tak!

Metkin sen, predragi vnuček,
Metkin sen pomeni to —:
Dokler človek v zibki spava,
Mu živeti le lahko.

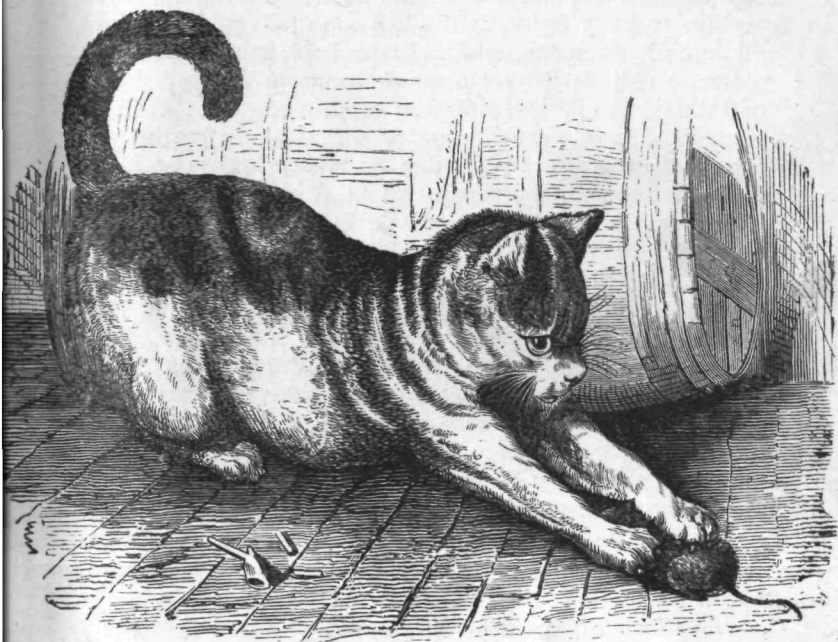
Fanica Voyk.

M i š k a.

Seveda, i seveda:
Mucika je sladkosneda.
Ali tudi miška dosti,
Kakor mislim, se ne posti.

Kam izginil je sladkorja
Kosec? In potice skorja,
Ki sem si jo včeraj shranil —
Kdo me zanjo je ukanil?

Suhih hrušek tam je v koti,
Kdo je, ki se jih poloti?
Čuješ? — Kakor da kdo vrta!
Ali to le miška škrtá ...
In ker jih povžiješ dosti,
Miška, polna si sladkosti,

A to tvoja je poguba,
Ker zato si mucki ljuba!
Mucka res je poželjiva,
Ali ti si sama kriva,
Da si sladka, miška siva!

Smiljan Smiljanič.

Zimski spomini.

(Nabral Angelar Zdénčan.)

II.

Sneg je zapal ono leto, ko sem prvič hodil v šolo, jako na debelo. To je bilo za nas dobro, ker nam ni bilo treba v šolo hoditi. Bili smo taki ptički, kakor jih je, žal, še sedaj veliko, ki se bojé šole kakor pes palice. Sedaj že drugače sodim in moji čitatelji bodo tudi kdaj, če jih je sploh kaj taciš med njimi, ki bi se vštevali v tisto vrsto, česar pa nikakor ne trdim. In nismo šli v šolo. Drugi dan je bilo mraz, da so okna do vrha zamrznila. Sren je bil tako močan, da bi držal korenjaka, ne pa take poglavce s tablico in abecednikom v torbici, kakor smo bili mi.

Ko bi bil poznal na toplomer in bi ga mi imeli, bi vam povedal, koliko je bilo mraza, tako pa ne morem. A zatrdim vam še jedenkrat, da je bilo hudo mraz. Tisti dan bi že bili šli lahko v šolo po srenu, pa zopet nismo hoteli, ampak vsak se je izgovarjal na mraz. Kaj pa čemo v šoli, smo modrovali, saj naš učitelj ne bo nič hud, če pridemo ali ne. Tisto pero pa, če dobimo ali ne, saj je še staro od lani dobro. Bila je pri nas namreč lepa navada — ne vem, je li še ali ne — da je dobil koncem meseca vsak učenec, ki je hodil vsak dan v šolo, pero ali pa držalo, ali pa pisalo v znak marljivosti.

Nekaj je bilo pa vsejedno tudi naše izgovarjanje resnično, ali vsaj moje, ker obleke res nisem imel tople, saj še mrzle ne mnogo. Saj je pozneje ravno iz tega vzroka tudi naš gospod učitelj odsvetoval mene v šolo dati, češ, da nimam obleke, kakor da bi le obleka usposobljala koga za šolo. No, pa to bodi samo mimogredé povedano, sedaj pa pojdemo spet k mrazu. Tiščal sem se torej peči in žalostno zrl skozi okno, ki se je začelo malo tajati. Mlada kri ne mara biti dolgo pri miru, in jaz tudi nisem hotel biti.

Pa tisti dan sem se opekel. Mati so mi poskrili čevlje, češ, če nočem v šolo iti, doma sem tako lahko

za pečjo tudi bos. Trda je bila ta naredba, pa moral sem ji ugoditi.

S klanca doli, ki je nad našo hišo, pa se je čulo veselo vpitje otrok, katerim je bilo isto tako premraz v šolo iti, a ne premraz se drsati, kakor meni. Seve, ko bi se v šoli drsali, bi že bilo, pa se nismo, razun po klopeh pred šolo.

To mi je bilo pa hudo, da jaz nisem mogel iti, da bi se malo vozil s sanmi. Nove so še bile skoro in z železom okovane. Takih ni nobeden imel; lahko bi se postavil in bil izbirčen, katerega bom vzel s seboj, da se bo peljal z menoj.

Premišljal in preudarjal sem na vse načine, kako bi prišel na klanec s svojimi sanmi. Pa toliko sem bil vendar rahločuten, da bos nisem hotel iti. No, saj bi bil tudi pošteno občutil še na pragu, da nisem za take izvirne poskuse, kamoli že na snegu, na ledu.

Torej kako priti do črevljev? Do svojih seveda ne, ker sem vedel, da znajo tako skriti mati, da jih ne dobim kar kako. Torej kake druge! To že, če so še kateri pri hiši. Pregledaval sem pod vsemi klopmi, kje bi jih dobil; no, nazadnje sem dobil pod posteljo stare materine čizme, ki so bile sicer precej votle, pa to ni nič hudega, saj zato so bile pa velike, da sem lahko veliko obul notri. V hiši ni bilo nikogar, vsi so bili šli v klet pogledat, ali je krompir kaj zmrznil ali ne.

Torej hitro na delo! Na dno sem zatlačil najprej nekaj slame, ker sem vedel, da je to dobro zoper mraz, potem pa ovil s cunjami noge, da je bilo videti, kakor bi bile otekle do dvojne debelosti. Ker sem naglo vršil, sem se ugrel po životu in tudi v nogah mi je bilo toplo.

Potem sem pa koracal nerodno iz hiše, pograbil na svinjaku spravljene sani in odšel po bregu na klanec, kjer je bilo že vse živo, kakor bi kdo mravljišče razkopal. Hodil sem sicer težko, pa je vendar šlo in še vesel sem bil, da sem tako ušel.

Malo me je res pekla vest, da sem brez dovoljenja odšel, pa sem jo kmalu potolažil, češ, da ne trgam svojih čevljev, ampak materine stare in nerabne čizme.

Že od daleč so mi klicali tovariši, da naj se podvizam, in jaz sem hitel, kolikor se je dalo v velikih svojih čizmih.

Samo jeden ni bil zadovoljen z mojim prihodom. Ta je bil Komanov Anze. Srepa je gledal, in ko sem do njih prišel, je odšel. Vedel sem, zakaj je bil name hud, in vedeli so tudi moji tovariši. Vzrok pa je bil ta-le :

Pred kratkim je beračil po naši vasi neki hrom berač, doma iz Smuke. Ko je šel že iz vasi, ga je kepal neusmiljeni Anze. Nihče ni tega videl drugi ko jaz, ker je naša hiša že na koncu vasi. Berač je učitelju povedal, a imena seveda ni vedel.

Drugi dan smo pa poštene slišali v šoli, pa so bile tudi resnične. Ker se ni hotel sam oglasiti na poziv učiteljev, sem ga jaz povedal.

Grdo in neusmiljeno se mi je zdelo njegovo ravnanje in tudi vsem mojim tovarišem. Da je bil potem prav živo tepen, se samo ob sebi razume, in da me je odslej sovražil iz dna svojega srca, tudi to je umevno. Skušal mi je odslej škoditi, kjerkoli je mogel.

Mi smo se pa pripravili na sani, da bi zdrčali po klancu v dolino. Od začetka so se smejali mojim čizmam, a ko so pogledali sami svoje, je skoro slednji priznal, da nima svojih; ta je imel očetove, drugi bratove, tretji sestrine.

Jaz sem vzel na svoje sani sosedovega Jankota, svojega najljubšega prijatelja. Ker sem imel okovane sani, ki hitro drčé, so me prvega spustili. In šlo je kakor blisk.

Na sredi poti, v precej strmem delu klanca, pa se nakrat zadenejo sani ob velik kamen, da se prevrnejo in oje me neusmiljeno počí po ustih, da se mi curkoma kri ulije iz ust. Janko se ni tako hudo pobil, ker je bil zadaj, dasi je tudi on precej daleč odleţel.

Dobro, da so tovariši že naprej opazili to mojo nesrečo, predno so zdrčali, sicer bi težko v strmu sani ustavili in mene povozili, ali pa na kamnu tako dobili kot jaz.

Vsem je bilo hkrati jasno, da je oni kamen na pot zavalil hudobni Anze z namenom, da bi se pobil. In res sem jo dobro dobil.

Jokaje in jezen sem cokljaj s sanmi domov in puščal rdeče sledove v snegu.

Tudi drugi so odšli na to vsi domov, jezeč se nad Komanovim Anzetom. A njega ni bilo nikjer več videti, odšel je bil domov.

Doma je bil pa spet polom, kakor si mora vsak čitatelj sam misliti, kaj sledi neubogljivosti. Za v šolo mi je bilo premraz, za drsanje ne.

Drugi dan sem pa nesel na čelu rano v šolo. In prišlo je, kakor je moralo priti.

Učitelj je zvedel vse, da smo imeli včeraj šolo na klancu, in da so bile naše učne knjige sani. Za tisti mesec smo izgubili torej pravico do peres in tisti dan smo bili jedno uro dlje v šoli mesto včeraj.

Komanov Anze je bil pa še poleg tega pošteno nabrisan zaradi svoje maščevalnosti.

Sedaj je pa nekaj let sem ta Komanov že v Ameriki, pa menda ne dela časti slovenskemu imenu. Jaz sem mu zdavnaj odpustil vse najine medsebojne spletko. Če jih je on meni, ne vem.

(Konec prih.)

Zakaj smo siromaki.

Ko so se delili narodi tega sveta, se snidejo na sredi zemlje, da si razdelé njene darove. Hoteli so vreči kocke, naj vsak to vzame, kar mu je osoda odločila. Jugoslovani ne pomislivši, kaj delajo, ne pritrdijo temu, temveč rečejo, da naj vsakdo sam izbere, kar želi, in naj takoj vsakdo pové, kaj da hoče. Rekó najprej Lahi: „Mi hočemo modrost“, Angleži: „Mi hočemo morje“, Turki: „A mi hočemo polje“, Rusi: „Mi vzamemo novce in rudo“, Francozi: „Mi hočemo denar in vojsko.“ — „A Jugoslovani, kaj hočete vi?“ — „Počakajte, da se zmenimo“, so dejali, pa še do danes se niso zmenili, in tako je vzel vsaki svoje, a oni so ostali praznih rok.

J. Kovec

Zvezdam.

Kaj vam pravim, zvezde jasne, Kadar katero srce mrje
 Zvezde nočnega neba: Od neznosnih bolečin,
 Mnogo zrla ste veselja, Vselej misli si, da pasti
 Mnogo že, še več gorjá... Mora jedna vsaj z višin.

Toda če le jedna sama
 Padla vselej bi z neba,
 Vem, da zdaj že niti jedna
 Bi ne gledala gorja...

Vitigoj.

Pesmi za šolsko mašo.

a) Mašne.

Andantino.

P. Angelik Hribar.

2. *p*

Daroy. { 1. Kaj bi Te - bi, O - če, da - li?
 2. Bi - stvo kru - ha i - no vi - na,
 Sveto. 3. Sve - to pe - sem po - vzdig - ni - mo,

p

cresc.

1. Kaj o - tro - ci da - ro - va - li? Kar i - ma - mo
 2. Kri, te - lo Bo - ga bo Si - na; Da - ro - val se
 3. Z angeljci se o - gla - si - mo: Sve - ti, sve - ti,

cresc.

f

1. Tvo-je je, Svo-je djanje in živ-ljenje, Vse ve-
 2. bo za nas. Oh, poglej na nas si - rote, Ska - ži
 3. sve - ti Bog! Vsi ljudje naj Te spoznajo, Vse stva-

1. se-lje in trp - ljenje, Te - bi, O - - če,
 2. svoje nam do-brote, Smi - li se nas
 3. ri Ti hva - lo da-jo; O - če, sli - ši,

1. da - mo vse, Te - bi, O - če, da - mo vse.
 2. vsa - ki čas, Smi-li se nas vsa - ki čas.
 3. glas o - trok, O - če, sli - ši glas o - trok.

Rešitev naloge v 1. številki:

v	o	l	k
o	s	e	l
l	e	č	a
k	l	a	s

Prav so rešili: Novak Stanko, učen. III. r. v Senožečah; Horvat Marija, Kodela Jozefa, Kuclar Ana, Rajar Mar., Gaisler Mar., Tonich Ana, Kregelj Uršula, Šnoj Ana, Ušeničnik Gizela, učenke IV. razr. v Ljubljani; Adamič Mar., učenka III. razr. mešč. šole pri Uršulinkah. Adamič Angela; Marinšek Edmund, učenec IV. razr. deške šole v Celju; Grogorc Josip, učenec v Novem mestu; Pirc Stana in Ciril v Ljubljani; Vabič Štefanija in Fani, učenke v Žalcu; Skri Marija in Pavla, Emeršič Ana, učenke pri gg. uršulinkah v Ljubljani; Juvančič Marica, učenka III. r. v Planini; Golmajer Fr., prvošolec, Dolenc Jan., drugošolec v Kranju; Turek Tilka, Molek Micika in Kogovšek Tončka, učenke III. r. v Planini; Kavčič Vekoslava, Schescherko Berta, Nendl Marija, Verbič Ter., Molgaj Neža, učenke IV. razr. dekliške

šole Sv. Jurja ob južni želez.; Blaganje Iv., glmn. v Ljubljani; Fatur Ivan in Slavko, učenca na Rakeku; Furlani Romana v Il. Bistrici; Kompoljšek Fr. in Mastnak Aadr., dijaka v Celju; Levec Pavel, Leon, učenec IV. r. v Ljubljani; Križanič Fr. in Marija pri sv. Križu blizu Ljutomeru; Romih Božidar, učenec v Krškem; Dostal Karolina, učenka I. razreda mešč. šole pri gg. uršulinkah; Lavrenčič Matija, Pirc Pavel, Tršar Julij in Novak Josip, učenici v Planini; Klemenčič Janez, Čadež Luka, Sprajcar Peter, drugošolci, Ribnikar Miha, prvošolec v Kranju; Rojnik Josip, Dobnik Ant., Sporn Fr., Kronovšek Fr., Travner Mih., Žuntar Mart., Tergar Mat., učenici III. r. v Braslovčah; Suša Julijana, Lušin Ivanka, učenke I. r. uršulinske mešč. šole; Česnik Josip, Rupnik Jos., Tegelj Ant., Udovič Matej, Volčina Alojzija, učenici, Kljun Al., Milavec Marija in Franciška, Molek Ivanka, Primožič Marjetka, Tršar Mici, Zadnik Jerica, Žitko Francika, Železnik Mici, učenke III. razr. v Planini; Zupanc Ernst, prvošolec v Ljubljani; Černilec Janko, Podgoroc Vilko, Meščan Ivan v Novem mestu; Golež Neža, učenka IV. razr. v St. Juriju ob juž. žel.; Knavs Al., učenec v Loškem potoku; Smolč Maks, učenec v Remšniku; Mimi Rantova, poš. upr. na Dobrovi pri Ljubljani; Gologranc Konrad, petošolec v Celju; Kolar Iv., Pavlovčič Iv., Katern Micika, učenke III. razr. v Planini; Rakovec Alojzija, učenec v Mariboru; Pirkovič Roza, učit. v Polh. gradu; Jelenc Fr., učit. v Bānjaloki; Kostanjšek Minka, učenka pri sv. Štefanu blizu Šmarja na Štaj.; Čepon Janko, tretješolec, Cotman Fr., drugošolec v Ljubljani; Pirc Ignacij, tretješolec v Ljubljani; Mlinarič Jože v Godmerci na Štaj.; Hauptman Mar. in Janež Fr., učenca V. razr. 2. odd. pri sv. Križu blizu Ljutomeru; Hočevar Anica, učenka v Štanjelu; Bezeljak Iv., drugošolec; Petovar Angela, učenka III. r. v Ormožu; Majcen Josipina, Kuharič Kata, Potočnik Kata, Ozmeč Julka, Žibrat Mica in Lah Ivan, učenici na Humu pri Ormožu; Punčuh Miroslav, učenec v Sp. Idriji; Kunej Ana, Rabuda Mar., Zupan Mar., Petan Mar., Škerbec Mar., Pirnat Jožefa, učenke v Podsređi; Salberger Adolf, drugošolec, Pučnik Adalbert v Kranju.

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v 1. številki:

1. Kadar skoz okno gleda. — 2. Mi vsi. — 3. Čeljust in zobje. — 4. Zeljnata glava. — 5. Ko pojde mimo vic, poreče: „Oh, moram vendar le pogledati, kako je neki tukaj“, — pa bo notri.

Uganili so: Marinšek Edmund, učenec IV. r. deške šole v Celju; Repič Irma, Šlamberger Inka in Nuša, učenke Franc-Jožefove šole v Ljutomeru; Mlinarič Jože v Godmerci; Schöff Ludovik, učenec IV. r. v Celju; Jarc Minka, Rejnik Liza, Grah Micika, Celinšek Roza, Vašl Lucija, učenke II. r. v Braslovčah; Zupanc Ernst, prvošolec; Dostal Karolina, učenka I. r. uršulinske mešč. šole v Ljubljani; Blagajne Ivan, glmn. v Ljubljani; Vabič Fani in Štefanija, učenki v Žalcu; Petovar Angela, učenka III. razr. v Ormožu